

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 5Tdo/46/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6919010229
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Kliment
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:6919010229.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného I. É. a spol. pre prečin poisťovacieho podvodu podľa § 223 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 25. septembra 2024 v Bratislave dovolanie obvinených I. É. a R., s. r. o. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Treščáka ml. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. novembra 2023, sp. zn. 3To/90/2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinených I. É. a R., s. r. o. sa odmieta.

odôvodnenie:

Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 30. mája 2023, sp. zn. 4T/30/2019, uznal obvineného I. É. za vinného z prečinu poisťovacieho podvodu podľa § 223 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a obvinenú právnickú osobu R., s. r. o. za vinnú z prečinu poisťovacieho podvodu podľa § 223 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to okresný súd obvinenému I. É. uložil podľa § 223 ods. 1 Tr. zák., s prihliadnutím na ustanovenie § 36 písm. j), písm. l) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému I. É. výkon trestu podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. okresný súd uložil obvinenej R., s. r. o. peňažný trest vo výške 1.500 (tisícpäťsto) eur.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) obvineným I. É. a R., s. r. o. uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť poškodenej T. V., a. s., S. XX, XXX XX O., IČO:XXXXXXXX (ďalej ako „T. V., a. s.“), náhradu škody vo výške 391,24 eur.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali obvinení odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 29. novembra 2023, sp. zn. 3To/90/2023 rozhodol tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e), písm. f), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obvineného I. É., ako aj u obidvoch obvinených vo výroku o náhrade škody. Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. krajský súd obvinenému I. É. uložil podľa § 223 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods. 1 Tr. zák., § 57 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j), písm. l) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 200 (dvesto) eur. Pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu krajský súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac. Obvinenej R., s. r. o. krajský súd uložil povinnosť nahradiť poškodenej T. poisťovni, a. s. náhradu škody vo výške 391,24 eur, a zároveň zamietol jej odvolanie.

Dňa 19. marca 2024 podali obvinení I. Ě. a R., s. r. o. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Michala Treščáka ml. dovolanie, v ktorom uplatnili dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré odôvodnili tým, že rozhodnutiami oboch súdov bol porušený zákon v ich neprospech, a to nesprávnym vyhodnotením dôkaznej situácie, pričom poukázali na to, že prvostupňový súd pred napádaným rozhodnutím nevykonával dokazovanie vyslovené v právnom názore odvolacieho súdu v predchádzajúcom konaní, ktorého podstata spočívala v tom, že tento mal „doplniť dokazovanie so zameraním sa na zistenie presného počtu a priebehu jednotlivých škodových udalostí a tomu zodpovedajúcemu počtu spoluúčastí (zároveň zistenia špecifikovať v skutku) a následne zistiť taktiež celkovú sumu, ktorú by poškodená spoločnosť bola povinná za zistených skutkových okolností zaplatiť obvineným pri uplatnenom nároku ako poistné plnenie z predmetnej zmluvy, o ktorú bude zároveň potrebné znížiť výšku škody, ktorú by obvinení poškodenej spoločnosti spôsobili.“ V konaní nebol preukázaný ako počet škodových udalostí, tak celková suma potenciálnej škody v prípade dokonania trestného činu, ktorá je imanentnou súčasťou skutkovej podstaty trestného činu poisťovacieho podvodu podľa ustanovenia § 223 ods. 1 Tr. zák. Odvolací súd v poslednom (dovolaní napádanom) konaní začal posudzovať skutočnosti, na ktoré v samotnom konaní nepoukázavala ani obžaloba a neboli predmetom posúdenia ani v skorších rozhodnutiach vydaných v tomto konaní, čím obvinený na tieto tvrdenia krajského súdu nemohol nijako reagovať. Krajský súd totiž až v napadnutom rozhodnutí uviedol, že z odborného vyjadrenia možno vyvodiť záver, že od vzniku jednotlivých poškodení na osobnom motorovom vozidle uplynul dlhší časový úsek, čo evokuje, že tieto škody mohli vzniknúť už pred uzatvorením predmetnej poistnej zmluvy a v takom prípade by obžalovaná právnická osoba nemala nárok na žiadne poistné plnenie. S poukazom na tento záver krajský súd poukázal, že je preto otázne, či vôbec išlo o poistné udalosti v zmysle zákona a zmluvných podmienok a v tom smere mala pochybnosti aj samotná poškodená poisťovňa. Uvedené závery krajského súdu obvinení vyhodnotili ako ničím nepodložené a navyše nelogické. Dovolatelia mali za to, že žiadna poisťovňa neuzatvorí havarijné poistenie bez ohliadky vozidla a bez zhodnotenia reálneho technického stavu. Ďalej v dovolaní namietali, že z odborného vyjadrenia vyplýva, že poškodení bolo na vozidle viac tzn. aspoň dve, pričom ak sa pripustí, že odsúdená spoločnosť mala voči poisťovni uplatniť nárok na poistné plnenie viacerými žiadosťami (dvomi), jej spoluúčasť by bola v sume 2 x 165 Eur. Keďže odsúdená spoločnosť by pri predmetnej poistnej udalosti uhradila spoluúčasť 165,- Eur, spôsobilá by poškodenej pri zamlčaní ďalšej poistnej udalosti škodu maximálne vo výške druhej spoluúčasti v sume 165,- Eur, čo neprekračuje hranicu malej škody v intenciách Trestného zákona. Z týchto dôvodov v zmysle zásady „in dubio pro reo“ obvinení popierali správnosť právneho názoru o tom, že skutok je trestným činom, ale naopak, mali za to, že v dôsledku pochybností v konaní malo dôjsť k ich oslobodeniu. Z vyššie uvedených dôvodov obvinení navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) v zmysle § 386 ods. 2 Tr. por. rozsudok krajského súdu zrušil a aby v zmysle § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Alternatívne obvinení navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok okresného súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad, a aby v súlade s § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota (ďalej ako „prokurátor“) podaním zo 7. mája 2024 konštatujúc, že z rozhodnutia oboch súdov je možné vyvodiť záver, že oba súdy z hľadiska dokázania viny rozhodli vo veci správne a v súlade so zákonom, nielen na základe vykonaných dôkazov v prípravnom konaní, ale najmä na základe vykonania dôkazov kontradiktórnym spôsobom na jednotlivých hlavných pojednávaniach, čím dali za pravdu v dôvodnosti podania obžaloby na obvinených za skutok prejednávaný v tomto konaní. Prokurátor poukázal na výpoveď svedkyne MDDr. S. Ě. I. (manželky obvineného), ktorá pred súdom uviedla, že nebola pri tom, keď manžel nahlasoval predmetnú škodovú udalosť, tvrdila však, že mu stále povedala, čo a ako sa na jej aute, ktoré užívala, stalo. Vo svojej výpovedi navyše uvádzala, že predmetné motorové vozidlo spôsobom svojej jazdy poškodzovala často, že sa jej to stávalo každý deň, pričom dvakrát išlo o vážnejšie udalosti. Svedkyňa ani pri jednej zo svojich výpovedí, či už v prípravnom konaní, resp. na hlavnom pojednávaní, neuviedla, že by sa jej nejaká dopravná nehoda, resp. poistná udalosť stala predmetným motorovým vozidlom aj 4. apríla 2018 v čase okolo 14:25 h na ulici X. v Y. W., tento čas a miesto poistnej udalosti je totiž predmetom žiadosti, ktorú podal obvinený I. Ě. v poisťovni za účelom nahradenia škody z havarijného poistenia, čo bolo podkladom na vykonanie vyšetrovania a podania obžaloby v prípravnom konaní. Prokurátor ďalej poukázal na správnosť a dôslednosť vyhodnotenia najmä výsluchov samotných svedkov (za poškodeného), ale aj iných svedkov, ktorí zhodne a vierohodne

popisovali udalosti týkajúce sa konania obvinených v súvislosti s konaním o nahlásenej poistnej udalosti. Ďalej označil za zákonné a správne vyhodnotenie nezrovnalosti ohľadne výšky možnej spôsobenej škody, ako aj vyhodnotenie nezrovnalostí ohľadne možného počtu a rozsahu posúdiateľných poistných udalostí. Záverom svojho vyjadrenia prokurátor poukázal na skutočnosť, že preskúmaním obidvoch napadnutých rozhodnutí dospel k záveru, že nedošlo k porušeniu zákona v neprospech obvinených a obidva sudy rozhodli o vine a treste v prejednávanej veci na základe dostatočného podkladového materiálu potrebného na dané rozhodnutie správnym a zákonným spôsobom. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby najvyšší súd dovolanie obvinených podľa § 382 písm. c) Tr. por. ako nedôvodné odmietol.

Dňa 27. júna 2024 bolo dovolanie obvinených I. É. a spoločnosti R., s.r.o. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa dotknutého rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a JUDr. Marián Mačura.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvinených spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenými osobami [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania sú obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmvaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku

alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.) alebo pochybenie pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.).

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočnosti podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa.

Najvyšší súd v prvom rade konštatuje, že skutková veta odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota z 30. mája 2023, sp. zn. 4T/30/2019, svojím popisom zodpovedá prečinu poisťovacieho podvodu podľa § 223 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., inými slovami skutkové zistenia uvedené v predmetnej skutkovej vete boli správne podradené pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu.

Vo vzťahu ku konkrétnemu obsahu dovolacích námietok obvinených je potrebné konštatovať, že zväčša ide predovšetkým o námietky skutkové a vyjadrenie nesúhlasu s ustálením skutkového stavu, tak ako ho ustálili súdy prvého a druhého stupňa, resp. dovolatelia polemizovali so skutkovými závermi vo veci konajúcich súdov, čo je v dovolacom konaní neprípustné.

Pokiaľ ide o dovolaciu argumentáciu dovolateľov týkajúcu sa toho, že Krajský v Banskej Bystrici v druhom zrušujúcom uznesení z 5. mája 2021, sp. zn. 3To/43/2021 konštatoval mimo iné, že „bude nutné doplniť dokazovanie so zameraním sa na zistenie presného počtu spoluúčastí (zároveň zistenia špecifikovať v skutku) a následne zistiť taktiež celkovú sumu, ktorú by poškodená spoločnosť bola povinná zo zistených skutkových okolností zaplatiť obžalovaným pri uplatnenom nároku ako poisťné plnenie z predmetnej zmluvy, o ktorú bude zároveň potrebné znížiť výšku škody, ktorú by obžalovaní poškodenej spoločnosti spôsobili...“, najvyšší súd uvádza, že s uvedeným právnym názorom sa okresný súd vysporiadal na str. 13 a predovšetkým v prvom odseku str. 14 dovolaním napadnutého rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota z 30. mája 2023, sp. zn. 4T/30/2019, pričom s uvedenými úvahami sa stotožnil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku z 29. novembra 2023, sp. zn. 3To/90/2023, pričom sa touto dovolacou námietkou ako námietkou odvolacou zaoberal v treťom odseku na str. 7 predmetného uznesenia „Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu aj v tom smere, že v súčasnosti, vzhľadom na odstup času a opravu predtým zistených poškodení, by už nebolo možné vykonať doplnenie dokazovania v takej kvalite a rozsahu, ako to predtým požadoval vo svojich zrušujúcich uzneseniach, a to predovšetkým ohľadne zistenia a ustálenia počtu škodových udalostí, ktoré by eventuálne mohol mať určitý vplyv na celkovú sumu, ktorú by prípadne mohla poškodená poisťovňa zaplatiť ako poisťné plnenie obžalovanej právnickej osobe, samozrejme za splnenia všetkých ďalších podmienok vyplývajúcich či už z predmetnej zmluvy alebo zo zákona.“

V prvom rade dovolací súd uvádza, že akákoľvek zmena, ktorá vyvstáva v priebehu trestného konania pred súdmi po podaní obžaloby vo vzťahu k potrebe vykonania istého rozsahu dokazovania, či hodnotenia skutkového stavu sama o sebe nespôsobuje naplnenie dovolateľmi tvrdeného dovolacieho dôvodu, ak je táto výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a reflektuje súdmi zistený skutkový stav.

V danom prípade vo veci konajúce súdy jasným a zrozumiteľným dôvodom obvineným vysvetlili prečo došlo k zmene v nazeraní na potrebu a reálnu možnosť doplnenia dokazovania v súlade so skorším zrušujúcim uznesení krajského súdu. Preto neobstojí ani námietka dovolateľov, že „namiesto toho, aby sa krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal s touto námietkou, začal posudzovať skutočnosť, na ktoré v samotnom konaní nepoukazovala ani obžaloba a neboli predmetom posúdenia ani v skorších rozhodnutiach vydaných v tomto konaní, čím obžalovaný na tieto tvrdenia Krajského súdu nemohol nijako reagovať.“

Vo vzťahu k tvrdeniu dovolateľov, že vo vzťahu k úvahám krajského súdu, že „od vzniku jednotlivých poškodení na osobnom motorovom vozidle už uplynul dlhší časový úsek, z čoho možno vyvodíť, že tieto, resp. ich časť mohli vzniknúť pred uzavretím predmetnej zmluvy a v takom prípade by obžalovaná právnická osoba nemala nárok na žiadne poistné plnenie“ ide o úvahy, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a nie sú ničím podložené, je potrebné s týmto súhlasiť, avšak zároveň je potrebné konštatovať, že uvedené pochybenie krajského súdu nespôsobuje nezrozumiteľnosť, či arbitrárnosť nielen samotného rozsudku krajského súdu, ale keďže odôvodnenie rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa tvorí jednotu celok, tak ani nenarušuje zrozumiteľnosť skutkových a právnych úvah vyplývajúcich z oboch dovolaní napadnutých rozhodnutí.

Pokiaľ ide o dovoláciu námietku obvinených spočívajúcu v tvrdení, že „ak sa pripustí, že odsúdená spoločnosť mala voči poisťovni uplatniť nárok na „poistné plnenie viacerými žiadosťami (dvomi), jej spoluúčasť by bola v sume 2 x 165 Eur. Keďže odsúdená spoločnosť by pri predmetnej poistnej udalosti uhradil spoluúčasť 165,- Eur, spôsobil by poškodenej pri zamlčaní ďalšej poistnej udalosti škodu maximálne vo výške druhej spoluúčasti v sume 165,- Eur, čo neprekračuje hranicu malej škody v intenciách Trestného zákona.“, tak dovolací súd poznamenáva, že ide o špekulatívny konštrukt dovolateľov, ktorý vychádza z predpokladu „čo by bolo, ak by...“, avšak zo skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa plynie, že obvinení si takto, v dovolaní uvádzaným spôsobom, vzniknutú škodu na motorovom vozidle neuplatnili. Navyše uvedenému je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že pri nahlasovaní vzniknutej poistnej škody na predmete poistenia je potrebné postupovať v súlade s obsahom poistnej zmluvy a v prípade, ak poisťník, resp. iná na to oprávnená osoba neoznami vznik poistnej udalosti v súlade s poistnou zmluvou, nemusí dôjsť k poistnému plneniu zo strany poisťiteľa, a preto akékoľvek úvahy o tom, čo by bolo, keby odsúdená spoločnosť si riadne uplatnila nárok na poistné plnenie viacerými (dvomi) žiadosťami, sú neodôvodnené, nemajúce svoj podklad vo vykonanom dokazovaní.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľmi uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., resp. iný nie je daný, a preto dovolanie obvinených na neverejnom zasadnutí uznesením podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.